

DE COMPETITIVITAT EL TRINOMI DEL PROGRÉS

Oriol Guixà

Conseller delegat de La Farga Group

No hi ha dubte que en totes les economies desenvolupades el pes de la indústria ha disminuït considerablement. Sense anar més lluny, a Catalunya ha passat d'un 25% a un 19% sobre el PIB en només 11 anys, i a Espanya ha passat d'un 19% a un 16%. Les dades parlen per elles mateixes.

La indústria catalana ha perdut importància en el valor afegit de l'economia, i ha disminuït el seu valor en més d'un 30%. Una rebaixa que, tot i donar-se en totes les economies, en cap altra amb tanta magnitud com a Catalunya. I aquest nou paradigma ha portat un increment del pes dels serveis en front del de la indústria.

La situació és esfereïdora i més quan els pensaments de futur del país no van directament encarats a potenciar aquest sector industrial que tan essencial és per passar pàgina d'aquesta crisi. Sense indústria no hi ha progrés i afirmant aquesta obvietat vull remarcar unes dades: el 44% del VAB que genera l'economia catalana ve directament o indirectament fomentat per l'activitat industrial. Dit d'una altra manera, més de 4 de cada 10 euros que genera l'economia catalana es produeixen gràcies a l'activitat industrial. Si repetim el mateix exercici per al cas de l'ocupació, observem que l'activitat industrial ocupa directament o indirectament el 47,5% de les persones ocupades a Catalunya, una xifra que ens situa en una relació d'1 de cada 2 persones ocupades. Amb aquestes dades a la mà, resulta indubtable la importància estratègica del sector industrial.

Parlar de futur econòmic és parlar de consolidació de la indústria actual. No es tracta de reinventar, sinó de potenciar i afavorir el que ja existeix en el nostre teixit industrial. No és qüestió de crear

noves indústries, sinó d'alimentar amb factors competius les companyies que actualment fan créixer el nostre país. Però cal un element d'autocrítica molt important: no podem mirar-nos continuament el melic. És vital que estiguem atents a tot allò que ens envolta i copsem les oportunitats que ens arriben. Però no únicament hem d'esperar-les, sinó que les hem de buscar amb estratègies i idees de futur. Ah! I una qüestió essencial... no podem sustentar un país amb polítiques fiscals a curt termini. La nostra indústria requereix d'un marc estable de fiscalitat en el qual les decisions siguin sòlides i consensuades, i no estratègies que avui són aptes i demà ja han caducat.

El progrés és un trinomi perfecte: la indústria, que crea llocs de treball i genera creixement econòmic; la societat, que aporta valors i constància, treball i productivitat, i l'Administració, que facilita mecanismes de progrés i alhora engega plataformes competitives per al desenvolupament econòmic del país. Si un falla, la resta s'entrebanca.

Què ens demana, doncs, la indústria? Únicament, competitivitat. Però no la demana a través de la injecció de diners a les indústries sinó a través de l'aplicació de polítiques sense cost per a la societat, és a dir, polítiques que afavoreixin aquest sector. Entrant més a fons...

- Demana **polítiques energètiques** que se sustentin en polítiques a llarg termini per tal de poder gestionar de manera eficient les inversions que se'n deriven. Deixar enrere el lligam d'aquestes estratègies amb el tarannà quotidià de les nostres administracions, aconseguint doncs que aquestes tinguin una perdurabilitat en el temps. Exemples clars han estat l'estira i arronsa amb el model energètic de dèficit tarifari, de cogeneració, de les energi-

es renovables... un ziga-zaga d'opinions que no han fet més que entrebancar el bon rumb de la indústria que avança.

- Demana **polítiques d'infraestructures** adequades i adients a les necessitats del territori. Si Catalunya és un punt estratègic en la xarxa de transports de mercaderies, per què no es connecta el port de Barcelona amb les xarxes internacionals d'Europa? No podem gestionar 130 milions de tones anuals de mercaderies sense un eix mediterrani, sense unes infraestructures d'Estat que siguin competitives. Si realment volem una indústria de multinacionals cal connectar l'aeroport de Barcelona amb els aeroports punters del món i no solament amb les línies *low cost*, i facilitar la connexió amb les xarxes IT a tots els polígons industrials del país, entre altres actuacions.

- Demana **polítiques laborals** que estiguin enfocades a afavorir la indústria. Antigament el feble era el treballador i actualment ho és la indústria. Cal defensar la plataforma que genera llocs de treball, que crea riquesa i aporta competitivitat... en definitiva, qui diu un futur sòlid i consistent és la indústria d'avui, per tant, donem-hi suport amb bones polítiques laborals. No oblidem que a Catalunya la indústria genera més de 567 milers de llocs de treball.

- Demana **polítiques de recerca i desenvolupament**. La despesa en recerca i desenvolupament és una eina clau per a la competitivitat de les empreses a mitjà i llarg termini. De tots els diversos sectors econòmics que influeixen en un país, el sector industrial és el que més despesa genera en l'àmbit de la recerca i se situa en un 1,68% sobre el PIB, un percentatge que ens allunya del 3% que marca com a objectiu l'Estratègia Europa 2020. És aquest àmbit l'únic que demana motivacions fiscals per part de l'Estat que activin el desenvolupament d'innovacions i projectes pioners i es prioritzi, doncs, la recerca real en la indústria.

- Demana **polítiques d'universitat**. En l'àmbit acadèmic, no és necessari parlar de l'etern vincle que cal establir entre les universitats i el sector empresarial, però sí conscienciar les altes esferes docents de la necessitat que té el país de nodrir-se dels seus coneixements en forma de recerca, prioritzant, doncs, aquest concepte en front de la docència, ja que aquesta vindrà a posteriori com a conseqüència de la vàlua dels investigadors.

- Demana **polítiques de formació professional**. Si bé és cert que la tendència comença a canviar, encara hi ha qui pensa que la formació professional no és formació de qualitat. En aquests darrers deus anys, l'opció cap a aquesta branca professional ha incrementat un 13% el volum d'alumnes, fet que ha afavorit la sortida de professionals preparats per donar respostes necessàries en el món industrial.

- Demana **polítiques financeres** adaptades als temps reals. Indústria és sinònim d'activitat financera, és antònim de paràlisi

monetària. L'activitat industrial requereix de la component financera per al creixement de les inversions i el capital circulant de les operacions diàries.

- Demana **polítiques d'internacionalització** i facilitats per a una visió exportadora, per a una mirada que no visualitza fronteres. No fem únicament política diplomàtica sinó amortitzem les sinergies extracomunitàries per generar accions reals de *lobby* per tal de posicionar el país en les grans esferes internacionals de l'economia capdavantera.

- Demana **polítiques mediambientals** enfocades a tres objectius. El primer, legislar polítiques mediambientals que estiguin a l'altura de l'estat de la tècnica. El segon, permetre que el compliment de les qüestions mediambientals sigui per autodeclaració dels empresaris –després ja serà l'Estat qui en faci les comprovacions pertinents– i alhora agilitzar els tràmits burocràtics de llicències i permisos que actualment encallen el desenvolupament industrial i no permeten complir els terminis establerts que aquesta requereix. I, finalment, revisar les polítiques industrials dels sòls disponibles perquè aquests es corresponguin amb els requeriments de les llicències mediambientals.

- Demana **polítiques judicials** que siguin àgils i ràpides. Caldria implementar sistemes molt àgils en la resolució de processos contractuals i de cobraments i pagaments. Avui dia, els judicis s'eternitzen i encallen el bon funcionament de les gestions empresarials.

- Demana **polítiques de relacions amb l'Administració**. És el moment perquè l'Administració legisli i decideixi, pensant en la importància de la indústria. És el moment perquè les decisions polítiques estiguin enfocades a potenciar l'economia industrial i el creixement econòmic. No oblidem que la indústria és gairebé l'únic sector industrial que impulsa el creixement econòmic, lidera la demanda de recerca, permet la internacionalització, aposta pel talent i genera ocupació qualificada.

Com veieu, ens queden molta feina per fer i molts reptes per aconseguir. No hi ha dubte que a Catalunya existeix un teixit industrial potent i amb futur però que actualment sigui una realitat no certifica que demà ho sigui. Cal que tots, societat, indústria i Administració treballem de valent per fer-lo créixer en aquest món tan competitiu. És desesperant veure que, quan es projecten plans d'actuació per desenvolupar el país, gairebé mai vénen acompanyats de polítiques encaminades a promoure la indústria. Els factors de competitivitat que demana aquest sector són polítiques perquè s'alleugereixi la legislació, que afavoreixi, sí o sí, el desenvolupament de la indústria. ■